

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-292/16 postępowanie wszczęte przez A Oy

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus)

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiębiorczości – Podatki bezpośrednie – Podatek dochodowy od osób prawnych – Dyrektywa 90/434/EWG – Artykuł 10 ust. 2 – Wniesienie aktywów – Stały zakład niebędący rezydentem przeniesiony w ramach operacji wniesienia aktywów do spółki przejmującej również niebędącej rezydentem – Prawo państwa członkowskiego spółki przekazującej do opodatkowania zysków lub zysków kapitałowych tego zakładu wynikających z wniesienia aktywów – Uregulowanie prawa krajowego przewidujące natychmiastowe opodatkowanie już w roku przeniesienia zysków lub zysków kapitałowych – Pobór należnego podatku jako wpływu roku podatkowego, w którym operacja wniesienia aktywów miała miejsce

Streszczenie – wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 listopada 2017 r.

Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Ograniczenia — Przepisy podatkowe — Wspólny system opodatkowania mający zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich — Dyrektywa 90/434 — Wniesienie aktywów — Przeniesienie stałego zakładu niebędącego rezydentem do spółki przejmującej również niebędącej rezydentem — Opodatkowanie zysków lub zysków kapitałowych stałego zakładu — Uregulowanie krajowe przewidujące natychmiastowe opodatkowanie już w roku przeniesienia zysków lub zysków kapitałowych — Dopuszczalność — Pobór należnego podatku w roku podatkowym, w którym operacja wniesienia aktywów miała miejsce, bez możliwości odroczenia — Niedopuszczalność — Uzasadnienia — Brak

(art. 49 TFUE; dyrektywa Rady 90/434, art. 10 ust. 2)

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w wypadku gdy spółka będąca rezydentem przenosi w ramach operacji wniesienia aktywów stały zakład niebędący rezydentem do spółki również niebędącej rezydentem, po pierwsze, przewiduje natychmiastowe opodatkowanie zysków wynikających z tej operacji, i po drugie, nie uprawnia do odroczonego poboru należnego podatku, podczas gdy w analogicznej sytuacji krajowej takie zyski kapitałowe podlegają opodatkowaniu dopiero przy zbyciu wniesionych aktywów, w zakresie, w jakim uregulowanie to nie pozwala na odroczonego pobór takiego podatku.

Oceny takiej nie może podważyć fakt, że uregulowanie to, zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy w sprawie łączenia spółek, na zwolnienie w odniesieniu do tego podatku, który, wobec braku przepisów owej dyrektywy, byłby nałożony na takie zyski lub zyski kapitałowe w państwie członkowskim, w którym znajduje się stały zakład niebędący rezydentem, ponieważ nieproporcjonalny charakter omawianego uregulowania nie zależy od kwoty należnego podatku, lecz wynika z tego, że uregulowanie to nie daje

podatnikowi możliwości odroczenia pobrania tego podatku (zob. podobnie wyrok z dnia 14 września 2017 r., Trustees of the P Panayi Accumulation & Maintenance Settlements, C-646/15, EU:C:2017:682, pkt 60).

Co się tyczy względów uzasadniających wynikających z konieczności zagwarantowania skutecznego poboru podatku, przywołanych przez rządy niemiecki i szwedzki, należy przypomnieć, że o ile Trybunał przyjął już, że te względy uzasadniające mogą stanowić nadrzędne względy interesu ogólnego mogące uzasadnić ograniczenie wykonywania swobód przepływu zagwarantowanych w traktacie FUE (zob. podobnie wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., Strojírny Prostějov i ACO Industries Tábor, C-53/13 i C-80/13, EU:C:2014:2011, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo), o tyle rozpatrywane w postępowaniu głównym uregulowanie nie jest odpowiednie do zagwarantowania tego skutecznego poboru podatku, co oznacza, że rzeczony cel nie może uzasadniać, w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, ewentualnego ograniczenia swobody przedsiębiorczości. Otóż jak zauważyła Komisja, fakt, iż państwo członkowskie pozwala spółce przekazującej będącej rezydentem na dokonanie wyboru odroczonej zapłaty podatku, nie wpływa ani na możliwość zwrócenia się tego państwa członkowskiego do owej spółki o informacje niezbędne do pobrania należnego podatku, ani na możliwość skutecznego dokonania tego poboru (zob. analogicznie wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., Strojírny Prostějov i ACO Industries Tábor, C-53/13 i C-80/13, EU:C:2014:2011, pkt 49–53).

(zob. pkt 38–40; sentencja)